

ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมทำร้ายตนเองแบบไม่เจตนาให้เสียชีวิตและความรู้สึกมีคุณค่าในตนเองในกลุ่มผู้ป่วยวัยรุ่นที่มารักษาที่แผนกจิตเวช โรงพยาบาลศรีนครินทร์

Correlation between Non-suicidal Self-injury Behavior and Self-esteem among Adolescent Patients Receiving Treatment at the Psychiatric Department of Srinagarind Hospital

แหวววรรณ วงศ์สายสุวรรณ, ศิริวรรณ ปิยวัฒน์เมธา*, กุศลภรณ์ ชัยอุดมสม, นวนันท์ ปิยะวัฒน์กุล, พงศร พหลภักย์, ธนาพร แสงพงศานนท์
สาขาวิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น จ.ขอนแก่น 40002

หลักการและวัตถุประสงค์: พฤติกรรมทำร้ายตนเองแบบไม่เจตนาให้เสียชีวิต (non suicidal self-injury behavior) หมายถึง การทำให้ร่างกายตนเองบาดเจ็บ โดยมีความรุนแรงถึงแก่ชีวิตแต่ไม่ได้มีเจตนาให้ตนเองเสียชีวิต มีความชุกมากที่สุดในกลุ่มวัยรุ่น และพบว่าพฤติกรรมทำร้ายตนเองแบบไม่เจตนาให้เสียชีวิต เป็นปัจจัยเสี่ยงของการพยายามฆ่าตัวตาย แต่ยังไม่เคยมีการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างระดับการเห็นคุณค่าในตนเองและปัญหาพฤติกรรมนี้ การศึกษานี้จึงมีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างระดับการเห็นคุณค่าในตนเอง และพฤติกรรมทำร้ายตนเองโดยไม่เจตนาให้เสียชีวิต ในกลุ่มผู้ป่วยวัยรุ่นที่มาได้รับการรักษาที่แผนกจิตเวช โรงพยาบาลศรีนครินทร์

วิธีการศึกษา: เป็นการศึกษาแบบ cross-sectional study ในกลุ่มวัยรุ่น อายุ 12-18 ปี ที่มารับการรักษาที่ห้องตรวจจิตเวช โรงพยาบาลศรีนครินทร์ ในช่วงวันที่ 1 มกราคม 2568 ถึง 31 สิงหาคม 2568 และมีประวัติทำร้ายตนเองโดยไม่เจตนาให้เสียชีวิต อย่างน้อย 1 ครั้ง ในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา โดยวัดค่าคะแนนความถี่ของพฤติกรรมทำร้ายตนเองโดยไม่เจตนาให้เสียชีวิต ด้วยแบบสอบถาม the deliberate self-harm inventory: 10-item version revised (DSH-10r) Thai version และวัดค่าคะแนนความรู้สึกมีคุณค่าในตนเอง ด้วยแบบสอบถาม the Rosenberg self-esteem scale Thai version และรายงานค่าสหสัมพันธ์

ผลการศึกษา: จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 28 ราย อายุ 15.4 ± 1.9 ปี เป็นเพศหญิงจำนวน 26 ราย (ร้อยละ 92.9) ระดับการศึกษาที่พบส่วนใหญ่อยู่ในช่วงมัธยมศึกษาตอนปลาย ($n = 13$; ร้อยละ 46.4) เกรดเฉลี่ยที่พบส่วนใหญ่ ≥ 3.5 ($n = 16$; ร้อยละ 57.1) และรายได้โดยเฉลี่ยของครอบครัวต่อเดือนที่พบส่วนใหญ่ คือ 30,000-50,000 บาท ($n = 11$; ร้อยละ 39.3) การวินิจฉัยทางจิตเวชที่พบมากที่สุดในกลุ่มตัวอย่งนี้ ได้แก่ major depressive disorder ($n = 12$; ร้อยละ 42.9) และ persistent depressive disorder ($n = 12$; ร้อยละ 42.9) พบค่าเฉลี่ยคะแนนการทำร้ายตนเองโดยไม่เจตนาให้เสียชีวิต เท่ากับ 19.1 ± 10.8 คะแนน และค่าเฉลี่ยคะแนนความรู้สึกมีคุณค่าในตนเอง เท่ากับ 19.5 ± 4.3 คะแนน โดยพบว่า ค่าคะแนนการทำร้ายตนเองโดยไม่เจตนาให้เสียชีวิตมีสหสัมพันธ์แบบผกผันกับค่าคะแนนความรู้สึกมีคุณค่าในตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = -0.376, p = 0.049$)

สรุป: การทำร้ายตนเองโดยไม่เจตนาให้เสียชีวิตมีความสัมพันธ์แบบผกผันกับความรู้สึกมีคุณค่าในตนเอง ในกลุ่มประชากรที่มีโรคทางอารมณ์ พฤติกรรมนี้ในกลุ่มประชากรที่ไม่มีโรคทางอารมณ์จำเป็นต้องมีการศึกษาเพิ่มเติมในอนาคต

คำสำคัญ: พฤติกรรมทำร้ายตนเองโดยไม่เจตนาให้เสียชีวิต, การเห็นคุณค่าในตนเอง, วัยรุ่น, สหสัมพันธ์, ผู้ป่วยจิตเวช

* Corresponding author: ผศ.พ.ญ. ศิริวรรณ ปิยวัฒน์เมธา Email: siriwwa@kku.ac.th